

አግሃደት ፍልሰታሃ፡ ማርያም ድንግል!

በከመ ትንሣኤ ወልዳ፡ ዘልዑል!

ድንግል ማርያም፡ ፍልሰቷን ገለጠች!

የልጇን ትንሣኤ፡ በእርሱ አስመሰለች!

+ + +

ልዑል እግዚአብሔር፡

**ሃይማኖታችንና አገራችን፣ እናታችንና ንግሥታችን፣
መድኃኒታችን እግዝእተብሔር እም፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡**

ከምድር ወደሰማያት የተመለሰችበትን፡ የፍልሰቷን በዓል፡

ዘንድሮም፡ በጳጳሪኛው

(ካይ መቶ [ኹለት ሺህ] ዘጠኝኛው) ዓመተ-ምሕረት፡

በያለንበት፡ በደኅና አድርሶ፡

እንኳን፡ በሰላም ለማክበር አበቃን!

+ + +

ፍልሰታሃ ለማርያም!

ድንግል ማርያም፡

በመለኮታዊና ትስብእታዊ የተዋሕዶ ሕያው ኹለንተናዋ፡

ወደሰማያት የመውጣቷ ትንግርት!

ሰማያዊ ልዕልና፡ ዘበዓለ ፍልሰታ ለማርያም።

ነሐሴ ፲፮ ቀን የሚከበረው፡

የቅድስት ድንግል ማርያም፡ ወደሰማይ የመፍለጋ በዓል።

[የግእዙ ቃል "መሲሕ"፡ በግሪክኛ፡ "ክርስቶስ" ይባላል።]

"ፍልሰታሃ ለማርያም!" በሚል ስያሜ፡ ነሐሴ ፲፮ ቀን የምትከበረው፡

የቅድስት ድንግል ማርያም፡ የፍልሰቷ መታሰቢያ በዓለ ፅላት ዝክረ ነገር፡ እንዲህ ነው፡-

"ወልደ ኦብ ፡ ወልደ ማርያም"፡ "የኦብ ልጅ ፡ የማርያም ልጅ" የኾነውና የተባለው፡ ኢየሱስ መሲሕ፡ የመለኮትና የትስብእት ወላጆቹ ከኾኑት፡ ከእግዚአብሔር ኦብ አባቱ እና ከእግዝእተብሔር እም ድንግል ማርያም እናቱ፡ እንዲህ ተወልዶ፤ እርሷ፡ ቅድስት እናቱም፡ በመስቀሉ ሥር ሳይቀር በመቆም፡ ለአንዲት ቀን እንኳ ሳትለየው፡ ዲያብሎስንና የክፋት ሠራዊቱ የኾኑትን፡ ርኩሳን መናፍስቱንና ሰብአውያን ግብረ ዐበሮቹን፡ በመሥዋዕትነትና በቤዛነት የፍቅር ኃይል፡ ከ፴፫ ዓመታት በላይ ለኾነ ዕድሜ በመዋጋት፡ በመጨረሻ፡ ኹሉንም፡ በድል አድራጊነት አሸንፎ፡ ከምድረ ገጽ አስወገደ።

ነፍሳዊውንና ሥጋዊውን፤ መንፈሳዊውንም የድል አድራጊነት መሣሪያ፡ ለቅዱሳንና ለቅዱሳት ሐዋርያቱ፤ ላመኑበት ተከታዮቹም ኹሉ ካስረከባቸው በኋላ፡ ሕይወቱ በኾነው፡ በመንፈስ ቅዱስ አማካይነት፡ ለዐሥር ቀን ቆይቶ፡ ራሱ እስኪመለስ ድረስ፡ እርሷ፡ እናቱ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ በመካከላቸው ባለችበት ጉባኤ ተሰባስበው ሣሉ፡ በዓይናቸው እያዩት፡ ወደሰማይ ዐረገ።

ባረገ፡ በዐሥረኛውም ቀን፡ አኹንም፡ እርሷ፡ እናቱ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ በእኒሁ ሐዋርያቱና ባመኑበት ተከታዮቹ መካከል ባለችበት ጉባኤ ተሰባስበው እያሉ፡ "አንትሙስ ትጠመቁ፡ በመንፈስ ቅዱስ! እናንተ ግን፡ በመንፈስ ቅዱስ ትጠመቃላችሁ!" ብሎ የሰጣቸውን፡ የተስፋ ቃሉን በመፈጸም፡ በኹሉም ላይ መንፈስ ቅዱስ ኾኖ ወረደባቸው፤ ተዋሐዳቸውም። (የሐዋ. ፩፥ ፬-፮፥ ፪፥ ፩-፬።)

ከዚህ በኋላ፡ እርሷ፡ ዋና ማእከላቸውና ሰብሳቢያቸው በመኾኗ፡ የእርሷና የእርሱ የኾነችውን፡ የኢትዮጵያ፡ የእግዚአብሔር መንግሥትን ምሥራች፡ ለፍጥረተ ዓለሙ ኹሉ ለማዳረስ፡ እኒሁ ሐዋርያቱና ያመኑበት ተከታዮቹ፡ በየአህጉሩ ተበታተኑ። ተልእኳቸውን እየፈጸሙ ሲመለሱም፡ በእርሷ ዙሪያ እየተሰበሰቡ፡ ተልእኳቸውን ሲያስፋፉ፡ ለዐሥራ አራት ዓመታት ያህል ዐብረዋት ኖሩ።

መቸም፡ አይሁድ፡ ኢትዮጵያዊው መሲሕ ኢየሱስ፡ በሥጋውና በደሙ የዋጁትና ዐትሞ ያጸናት፡ ኢትዮጵያ፡ የእግዚአብሔር መንግሥት፡ እየተስፋፋች የመኼደን ትንግርት እያዩ፡ ዝም ብለው መቀጠልን፡ ሊቋቋሙትና ሊበግሩት የማይቻላቸው፡ የቀስል ላይ ቀስል ጦር ኾነባቸው። ይህ ኹኔታ፡ በእነርሱ ዘንድ፡ "አባታችን፡ አብርሃም ነው! እንዲያውም፡ እግዚአብሔር ነው!" የሚሉት ይትበሃላቸው፡ ሐሰት መኾኑን በማረጋገጥ፡ እነርሱ፡ የሐሰቱ አባት፡ የዲያብሎስ ልጆች መኾናቸውን እንዲያውቁ ካደረገበት ጊዜ አንሥተው፡ ከእርሱ ጋር፡ በክፋታቸው፡ ሲቋሠሉ የኖሩበትን፡ የልበ-ደንዳናነት ዓመፃቸውን፡ ጽኑ የቂም በቀል ነበልባላዊ እሳት፡ በውስጣቸው ኮስተረባቸው።

"ክርስቲያን ነኝ!" የሚለውን ወገን ጨምሮ፡ "ሃይማኖተኞች ነን!" እንደሚሉት፡ እንደዛሬዎቹ የዓለም ሕዝቦች ኹሉ፡ እነዚሁ አይሁድም፡ ለዚህ ሥጋታቸው፡ ማረጋገጫ፤ ደግሞም፡ ለህልውናቸው፡ ጠንቅ፤ ለሰላማቸው፡ የማሰናከያ ዐለትና ለመጥፋታቸውም ምክንያት ኾና የተጋረጠችባቸው፡ ቅድስት ድንግል ማርያም መኾኗን፡ በቀናተኛው ዓይናቸው አስተውለው ተመለከቱ።

በዚህ ጊዜ፡ እርሷን ለማስወገድ የሚያመቻቸውን ዘዴ ሲፈልጉ፡ ቀደም ብለው፡ በተወዳጁ ልጇ፡ በኢየሱስ መሲሕ ላይ የተጠቀሙበት ግፍ፡ በቀላሉ፡ በቅርብ ተከሠተላቸው። ስለዚህ፡ አኹንም፡ ያንኑ ዘዴ፡ በእርሷ፡ በእናቲቱም ላይ ሊፈጽሙ ይዘጋጁ ጀመር።

ይህን ክፉ ዕቅዳቸውን፤ ደግሞም፡ እመ-እግዚአብሔር [የእግዚአብሔር እናት]፡ ቅድስት ድንግል ማርያምም፡ በጾ፬ (ስድሳ አራት) ዓመቷ፡ ወደገነት የምትፈልገበት ጊዜ መድረሱን፡ አስቀድሞ ያወቀ መንፈስ ቅዱስ፡ ይህንኑ፡ እኩይ ውጥናቸውን፡ በሥራ ላይ ከማዋላቸው በፊት፡ በጥር ፳፩ ቀን፤ ፵፰ ዓመተ ምሕረት፡ በሕይወተ ሥጋዋ እንዳለች፡ ወደገነት እንድትነጠቅ አደረገ። ይህ፡ የመጀመሪያው ፍልሰቷ ነው።

የእግዚአብሔር እም፡ የቅድስት ድንግል ማርያም፡ በሕይወተ ሥጋዋ እንዳለች፡ ወደገነት የመነጠቁ፡ ይኸው፡ መለኮታዊው ትንግርት፤ ማለትም፡ የፍልሰቷ ዜና መዋዕል፡ በሚቀጥለው፡ ንኡስ ርእስ ሥር፡ ተብራርቶ ታገኘታላችሁ።

**ሦስት ጊዜያት የኾነውና የተከሠተው፡
የድንግል ማርያም፡ ትንግርታዊ ፍልሰት ዜና።
"ፍልሰታ" ምንድር ነው?**

"ፍልሰት"፤ ወይም፡ "ፍልሰታ" የሚባሉት አርእስት ቃላት፡ "ፈለሰ" ('ለ' ሳይጠብቅ) ከሚለው፡ "ከቦታ ወደቦታ መዘዋወርን"፡ ማለትም፡ "አንድ ሰው፡ ካለበት ቦታ ተነሥቶ፤ ወይም፡ መኖሪያውን ነቅሎ፡ ወደሌላ ተወሰደ!" የሚል ትርጉምን ከሚያመለክተው፡ ከግእዝ ዘር የተገኘ ዘይቤ ነው፤ ይኸው ቃል፡ በኢትዮጵያኛ፡ "ለ" ሲጠብቅ፡ "ፈለሰ" ያሰኛል። ቃሉ፡ ሕይወት ላለው፤ ለሌለውም አካል ይውላል።

ከዚህ የተነሣ፡ የቅድስት ድንግል ማርያም፡ ሙሉ ሕያው ሰውነት፡ ከምድር፡ ወደሰማያዊቷ ገነት የመወሰዱን ተአምር ለማስረዳት፡ "ፍልሰታ ለማርያም" እንላለን።

ይህ፡ "ፍልሰታ" የሚለው ቃል፡ በቅዱሱ ኪዳን የኢትዮጵያ ልጆች ዘንድ መነገር የጀመረው፡ የመለኮትና የትስብእት ተዋሕዶ ተፈጽሞበት፡ እግዚአብሔር ወልድን ፀንሶ የወለደውንና ዐጥብቶ ያሳደገውን፡ ያን፡ የእግዚአብሔር እም፡ የቅድስት ድንግል ማርያምን ሕያው ሰውነት፡ አይሁድ፡ እጅግ በከፋው አላዋቂነታቸውና ሰይጣናዊ አስተሳሰባቸው፡ የሚቻላቸው መስሏቸው፡ በእሳት አቃጥለው ሊገድሏት በሞከሩበት ጊዜ ነው።

ያም የሙከራ ጊዜ፡ አዎን! ቀደም ብለው፡ በልጇ በወዳጇ፡ በእግዚአብሔር ወልድ ኢየሱስ መሲሕ ሰውነት ላይ፡ አድርገውት የነበረውን፡ ያንኑ ግፍና ጭካኔያቸውን፡ አኹንም፡ በዚያ፡ በእርሷ መለኮታዊ ሰውነት ላይ ሊፈጽሙ ያሰቡበት፤ ማሰብ ብቻ ሳይኾን፡ የወሰኑበትም ወቅት ነበር።

ያም ግፍና ጭካኔያቸው፡ በእናቱ፡ በእግዝእተብሔር እም ድንግል ማርያም መድኃኒትነት፡ ለሰው ዘር የተገኘውን ደኅንነት መሠረት አድርጎ፤ በይበልጥ፡ ለእነርሱ ዘለዓለማዊ ሰላም ሲል፡ በገዛ ራሱ መሥዋዕትነትና ቤዛነት፡ ያን፡ የሰው ዘር ጠላት የኾነውን ዲያብሎስን አስወግዶ፤ እነርሱን ጭምር፡ እንዲህ፡ ለመጨረሻው ድል በማብቃት፡ ተልእኮውን ፈጽሞ፡ ወደክብሩ በተመለሰው፡ ኢየሱስ መሲሕ ላይ ያደረሱት ነው።

እነዚህ አይሁድ፡ መስፈርቶቻቸው እንጂ፡ የእርሷን፡ የእግዝእተብሔር እም፡ ቅድስት ድንግል ማርያምን ሕያው ሰውነትስ፡ እንኳን በእሳት ተቃጥሎ መሞት፡ አንዳችም ጉዳት፡ የጨረፍታ ያህል እንኳ ሊያልፍበት እንደማይታሰብ፡ አኹንም፡ ገና አላወቁም።

ገና ከመጀመሪያው፡ በፍጹም ሃይማኖቷና ምግባሯ፡ ሰውነቷን ለአምላክነት በማብቃቷ፡ እግዝእተብሔር እም የተዋላደቻትን፤ የእግዚአብሔር አብ ሙሽሪት ኾና፡ በእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ ግብር፡ አንድዬ ልጃቸውን፡ እግዚአብሔር ወልድ ኢየሱስ መሲሕን፡ በመለኮትነትም፤ በሰውነትም ልትወልድለት የበቃችውን፡ የእርሷን፡ መለኮታዊና ትስብእታዊ ሰውነት፡ እንዴት፡ ክፋትና ኃጢአት፤ ሞትና መቃብር፤ መበስበስና ሌላውም ዓይነት ሙስና፡ እንኳንስ ሊደርስበት፡ ሊቀርበውና ሊያስበውም እንኳ፡ አዎን! እንዴት ይቻለዋል? ፈጽሞ እንደማይቻለው፡ አዎን! ገና አላወቁም።

እንኳንስ እርሷ፡ ከላይ እንደተገለጠው፡ እግዝእተብሔር እም፤ መንበረ ጸባዖት ቅድስት ሥላሴና ኢትዮጵያ፡ የእግዚአብሔር መንግሥት መኾኗ የታወቀላት ቀርታ፡ በእርሷና በልጇ በማመናቸው፡ "የኢትዮጵያ ልጆች!" ተብለው፡ እየራሳቸውን፡ ለእውነተኛው የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያዊነት ያበቁት ኹሉ እንኳ፡ በእርሷና በልጇ መሥዋዕትነትና ቤዛነት ምክንያት፡ ዛሬ፡ በዚህ ዓለም፡ በሕይወተ ሥጋቸው እያሉም፡ ከክፋትና ከኃጢአት፤ ከሞትና ከመቃብር መበስበስ ሳይቀር፡ ነጻ ኾነው፡ ምንም ዓይነት ሙስናና ጉዳት በሌለበት፡ በዘለዓለማዊቷ የሰንበት ዓለም፡ ቅድስቲቱን የትንግሌ ሕይወት እንደሚኖሩ፡ አዎን! ገና አላወቁም።

በምድር ላይ፡ በትስብእትነት ተወጥኖ የተካኼደው፡ የእርሷ፡ የእግዝእተብሔር እም፡ መለኮታዊ ተልእኮ የተፈጸመው፡ እርሷን መስላ የተገኘች፡ ሰብአዊት ድንግልን በመዋላድ፡ በዚያች ድንግል ማሕፀን፡ ከእግዚአብሔር አብ፡ እግዚአብሔር ወልድን ፀንሳ በመውለድ፡ "ብኪ ድኅነ ዓለም! ዓለም፡ በአንቺ ዳነ!" የተባለችበትን፤ ታላቁና የመጨረሻው፡ መለኮታዊ፤ ዘለዓለማዊና ሕያው ዓላማ የኾነውን፡ ፍጹም ድኅነትን [ፍጹም መዳንን] ማስገኘት መኾኑን፡ ገና አላወቁም።

አዎን! በምድር ላይ፡ በትስብእትነት ተወጥኖ የተካኼደው፡ የእርሱ የልጇ የወዳጇ የኢየሱስ መሲሕ፡ መለኮታዊ ተልእኮ የተፈጸመው ደግሞ፡ መልካሙን ሰብአዊ ፍጥረተ-ዓለም፡ በክፋቱ ጠንቅ እያመሰ፡ ይኸው ሰብአዊው የፍጥረት ወገን፡ እርስ በእርሱ፡ ያለማቋረጥ በሚያካኼደው የጦርነት ዕልቂት፡ ሲጠፋፋ እንዲኖር በሚያደርገው፡ በዲያብሎስ ኃይል ላይ፡ ይኸው ልጇ፡ እግዚአብሔር ወልድ፡ በፍቅሩ ሥጋዊ መሥዋዕትነትና በምሕረቱ ደማዊት ቤዛነት፡ ለአንዴና ለመቼውም ጊዜ፡ ድልን በመጎናጸፍ፡ "ወበወልድኪ፡ ኮነ ሰላም!" ማለትም፡ "በልጅሽም፡ ሰላም ኾነ!" የተባለበትን፤ ታላቁና የመጨረሻው፡ መለኮታዊ፤ ዘለዓለማዊና ሕያው ዓላማ የኾነውን፡ ፍጹም ሰላምን ማስገኘት መኾኑን፡ ገና አላወቁም።

**የቅድስት ድንግል ማርያም
የመጀመሪያው ፍልሰት።**

"ፍልሰታ ለማርያም"ን በሚመለከት፡ በቅድስት ድንግል ማርያም ዘንድ የኾነው ፍልሰታዋ የተፈጸመው፡ ከላይ፡ በዋናው ርእሰ እንደተጠቀሰው፡ ሦስት ጊዜያት መኾኑን፡ አበክሮ ማወቅ ይገባል። ይህንም እውነታ፡ ከዚህ የሚከተለው፡ አጭር ዝክረ-ነገር ያስረዳል፡-

አይሁድ፡ የሚቻላቸው መስጊቶች፡ ያን፡ የእግዚአብሔር እም፡ የቅድስት ድንግል ማርያምን ሕያው ሰውነት፡ በእሳት አቃጥለው ሊገድሏት በሞከሩበት ጊዜ፡ እርሷ፡ ቅድስት ድንግል ማርያም ደግሞ፡ እነዚህ አይሁድ፡ በእርሷ ሰውነት ላይ ሊያደርጉ ያሰቡትን፡ አስበውም አልቀረ፡ የቃጠትን፡ ያን ጉዳት ሊያደርሱ እንደማይቻላቸው፡ በመለኮታዊው ኃይሏ፡ እንዲሰማቸውና እንዲታወቃቸው አድርጋ፡ አሳየቻቸው። ይኸውም፡ እንዲህ ነው፡-

ያ ጊዜ፡ ሓዋርያት፡ ከየሀገረ ስብከታቸው መጥተው፡ በእናታቸው ቅድስት ድንግል ማርያም ዙርያም ተሰባስበው፡ እንደተለመደው፡ ሓዋርያዊት ተልእኳቸው ስለኾነችው፡ ስለኢትዮጵያ፡ የእግዚአብሔር መንግሥት ሲነጋገሩ የሰነበቱበት ነው።

ወደየሀገረ ስብከታቸው ለመመለስ፡ ከመለያየታቸው በፊት፡ በኹለንተናዊ ደስታና ሓሜት ኾነው ለመሰነባበት፡ ሓዋርያት፡ እናታቸውን ቅድስት ድንግል ማርያምን፡ ስለገናና ክብሯ፡ አጎበር ባለው መከዳ ላይ አስቀምጠውና ተሸክመው፡ እርሷና እነርሱም፡ ወዳስለመዷትና ወደሚያዘወትሯት፡ ወደጌቴሴማኒ የአትክልት ቦታ፡ ይዘዋት ሲኼዱ፡ አይሁድ አዩ።

ይህች ጌቴሴማኒ፡ ቀድሞ፡ ልጇ ወዳጇ ኢየሱስ መሲሕ፡ ለብሕትውና የሚያዘወትራት፡ የመጨረሻዋን የሕማማተ መስቀል ጽዋ ሞቱን ገፈት የቀመሰባት፡ የዕለተ ዓርብ ዋዜማ በኾነችው፡ "ምሴተ ሓሙስ" በተባለችውም፡ የሓሙስ ምሽትና ማታ፡ እኒሁኑ ደቀ መዛሙርቱን ይዞ፡ ወደእርሷ ኼዶባት፡ ከእነርሱ ጋር የተሰነባበተባት፡ ያችው፡ ያትክልት ቦታ ናት።

አይሁድ፡ ይህ ዓይነቱ፡ የመንፈስ ቅዱስ ትዕይንት፡ ሲካኼድ ሲያዩ፡ ስለአምላክ እናት፡ ስለቅድስት ድንግል ማርያም፡ የታሰባቸው፡ ገናና ክብሯ ሳይኾን፡ ነዳይ ውርደቷ ኾነ! የታያቸውም፡ ሕያው ህልውናዋ ሳይኾን፡ የሥቃይ ሞቷ ኾነ! ከዚህ የተነሣ፡ ያ፡ በዝማሬ ድምፅ የተመላው የደስታ ዐጀብ፡ በዓመፅና በባዕድ አምልኮ ጩኸት ለደነቆረው፡ ለእነርሱ ጆሮ፡ ሙሾና የልቅሶ ዋይታ ኾነባቸው፤ በቅንዓት ጨለማ ለታወረው ዓይናቸውም፡ የቀብር ጉዞ ኾኖ ታያቸው፤ መቸም፡ እነርሱን፡ የሃይማኖት ክህደትና የምግባር ክፋት፡ መለያ ምልክቶቹ የኾኑለት፡ የፀረ-እግዚአብሔርነት ባሕርይ፡ አንዴ ተጠናውቷቸዋልና።

እንዲህ፡ እንዲሰማቸውና እንዲታያቸው ያደረገው፡ ይኸው ሐሳብና ምትሐታዊ ትዕይንታቸው፡ ለእነዚህ አይሁድ፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ ነፍሷ፡ ከሥጋዋ ተለይታ፡ ማለትም፡ ["ላቲ ስብሐት!"] ሞታ፤ ሐዋርያት፡ ሊቀብሩዋት፡ ሬሳዋን፡ በአስከሬን ተሸክመው፡ ወደመካነ መቃብር የሚኼዱ አስመስሎ አቅርቦላቸው ኖሮአል። ስለዚህ፡ እንደልማዳቸው፡ "እኒህ፡ የቀደሙትና የእነርሱ ተከታዮች የኾኑት ልጆቻቸው፡ ቀድሞ፡ ልጄን፡ 'ተነሣ! ዐረገ!' እያሉ፡ ሲያውኩን ይኖራሉ፤ ዛሬ ደግሞ፡ እርሷን፡ 'ተነሣች! ዐረገች!' እያሉ፡ ሊያውኩን አይደለምን? ኑ! በእሳት እናቃጥላት!" ብለው ተነሡ። ከመካከላቸውም፡ "ታውፋንያ" የሚባል አይሁዳዊ፡ ተራምዶ፡ እርሷ፡ ቅድስት ድንግል ማርያም የተቀመጠችበትን፡ የመከዳውን ሸንኮር ጨበጠው። ወዲያው፡ የእግዚአብሔር መልአክ፡ ኹለቱንም እጆቹን ቀጣው [ቆረጠው]። እጆቹም፡ በሸንኮሩ ላይ ተንጠልጥለው ቀሩ።

ታውፋንያ፡ ሳያስበው፡ ድንገት በደረሰበት፡ በዚህ ጽኑ መቅሠፍት፡ እጅግ ተደናግጦ፡ እዚያው በወደቀበት፡ በኢየሱስ መሲሕ አመነ! "የእውነተኛው የእግዚአብሔር ልጅ፡ የኢየሱስ መሲሕ እናት፡ በእውነት፡ አንቺ፡ ድንግል ማርያም ነሽ! ስለዚህ፡ እኔን፡ በደለኛውን፡ ይቅር ትዩኝ ዘንድ፡ እለምንሻለሁ!" ሲል፡ በልቅሶና በእንባ፡ ወደእናታቸው፡ ቅድስት ድንግል ማርያም ባቀረበው መማጠን፡ በሐዋርያትም ጸሎት፡ እጆቹ፡ ወደነበሩበት አካሉ ተመልሰውለት፡ ደኅና ኾነ! ምስጋናውንም፡ ከታላቅ ደስታ ጋር ገለጸ።

ከዚህ በኋላ፡ እርሷ፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ በመላእክት ተከልላና ተጠብቃ፡ በልዩ መለኮታዊ ይባቤ፡ ወደገነት ተነጥቃ ተወስደች።

ቅድስት ድንግል ማርያም፡ ከምድር ወደሰማይ ያደረገችው፡ ያ፡ ቀዳማዊው የኹለንተና ፍልሰቷ የተፈጸመው፡ ከላይ እንደተገለጸው፡ በጥር ፳፩ ቀን፡ በዕለተ እሑድ ነው። አዎን! ይህ፡ የመጀመሪያው ፍልሰቷ ነው።

እንግዲህ፡ ይህ፡ "ፍልሰታ" የሚለው ቃል፡ በቅዱሱ ኪዳን የኢትዮጵያ ልጆች ዘንድ መነገር የጀመረው፡ አዎን! ይህ መለኮታዊ ትንግርት ከተፈጸመበት፡ ከፍልሰቷ ዕለት፡ ከጥር ፳፩ ቀን አንሥቶ መኾኑ ነው።

"መንበረ ጸባዖት ቅድስት ሥላሴ"፤ "ኢትዮጵያ፡ የእግዚአብሔር መንግሥት" የምንላት፡ እግዝእተብሔር እም የተዋሐደችት፡ ድንግል ማርያም፡ እንዲህ፡ በመላእክት ታጅባ፡ በይባቤ፡ ወደገነት በተነጠቀችበት፡ ማለትም፡ በተወሰደችበት፡ በመጀመሪያው የፍልሰቷ ጊዜ፡ የኾነውን ደግሞ እንሰማ!

ልጇ ወዳጇ ኢየሱስ መሲሕ፡ በመስቀል ላይ ተቸንክሮ፡ ቅዱስ ሥጋውን እየቆራረሰና ክቡር ደሙንም እያፈሰሰ፡ የቤዛነቱን ተልእኮ እየፈጸመ ባለበት ሰዓት፡ ከመስቀሉና ከቅድስት እናቱ ድንግል ማርያም አጠገብ ሳይለይ፡ የዚህ ልጇን የአደራ ኑዛዜያዊ ቃል ተቀብሎ፡ እርሷን፡ እናት፡ ራሱንም፡ ልጇ አድርጎ፡ ይጠብቃት የነበረው፡ ወንጌላዊው ዮሐንስ፡ አኹንም፡ ዐብሯት ኾኖ፡ ይህንኑ የፍልሰቷን ምስጢር ለማየት የበቃ ኾነ።

ይኸውም፡ እንዲህ ነው፡- ቅድስት እናታችንን፡ ድንግል ማርያምን፡ ቅዱሳን መላእክት፡ በደመና ነጥቀውና ዐጅበው፡ በታላቅ ይባቤ፡ ከምድር ወደገነት በወሰዷት ጊዜ፡ ሓዋርያውንና ወንጌላዊውን ቅዱስ ዮሐንስን፡ ከብቅዓቱ የተነሣ፡ ዐብሩዋት እንዲገኝ አድርገውት ነበርና፡ በዕፀ ሕይወት [የሕይወት ዛፍ] ቦታዋ ማረፊያ አይቶ፡ ወደምድር ተመለሰ።

ኋላ፡ በቀሩት ሓዋርያት መካከል ሣለ፡ እነርሱ፡ በጉጉት፡ ዙሪያውን ከብበው፡ "እናታችን፡ ድንግል ማርያም፡ እንደምን ኾነች?" ብለው ጠየቁት።

"እርሷ፡ እናታችን፡ ድንግል ማርያምማ፡ በገነት፡ በዕፀ ሕይወት ቦታዋ ዐርፋለች!" ብሎ መለሰላቸው።

[ፍሬ ዕፀ-ሕይወትን፡ ማለትም፡ የሕይወት ዛፍ ፍሬ የኾነውን፡ ኢየሱስ መሲሕን ያስገኘችው፡ ድንግል ማርያም፡ ራሷ፡ ዕፀ-ሕይወት (የሕይወት ዛፍ) ስትኾን፡ "በገነት፡ በዕፀ ሕይወት ቦታዋ ዐርፋለች!" የተባለበትን፡ እጅግ ጥልቅ የኾነውን፡ ይህን ምስጢር፡ በአንክርና በተመሥጦ እያስተዋሉ ይመለከቷል።]

**ፊተኛው የሓዋርያት ሱባዔ ያስከተለው፡
ኹለተኛው፡ የቅድስት ድንግል ማርያም ፍልሰት።**

የቀሩት ሓዋርያት፡ ይህን ታላቅ ተአምር ባለማየታቸው አዝነው፡ "ወንድማችን ዮሐንስ፡ ያን፡ የአንችን፡ በገነት፡ በዕፀ ሕይወት ቦታሽ፡ የማረፍሽን ዕፀብ ድንቅ እግዚአብሔራዊ ሥራ አይቶ፡ እኛስ ሳናይ፡ እንዴት እንቀራለን!? እናታችን ሆይ! ይህን ቸርነትሽን፡ ለእኛም አድርጌለን!? ብለው፡ በጾምና በትሕርምት፡ በስግደትና በምጽዋት የታጀበ ጸሎታቸውን፡ ወደእናታቸው፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ በኅብረት ለማቅረብ አሰቡ፤ አስበውም አልቀሩ፡ ይህንኑ ለማድረግ፡ ተስማሙ።

ይህን፡ ወደፈጣሪያቸው የሚቀርብ፡ የኹለት ሳምንታት ትጋህቸውን [ለጸሎት መንቃት]፡ እኒሁ ሓዋርያት፡ ዮሐንስን ጨምረው፡ በሱባዔ ሥርዓት፡ በሚቀጥለው የነሐሴ ወር መባቻ (መግቢያ)፡ እርሱም፡ በነሐሴ ፩ ቀን ጀመሩ።

ይኼም ሱባዔያቸው፡ የነገሩን ኹሉ፡ እውነተኛ ምስጢር ስለገለጠላቸው፡ ፍሬያማውንና አማናዊውን ምላሽ ማግኘት እንደቻሉ አረጋገጡ። እግዚአብሔር እም፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ በዚህ፡ በኹለተኛው የሱባዔ ሳምንት ማብቂያ ዕለት፡ ይኸውም፡ በነሐሴ ፲፬ ቀን፡ እሑድ፡ በዚያው፡ በሕያዉ የሰውነት ኹለንተናዊ አካሏ፡ እንደገና፡ ወደምድር መጥታላቸዋለችና።

ሓዋርያት፡ በዚህ ሱባዔያቸው ያቀረቡት ጸሎታቸው፡ ካሰቡት በላይ፡ እንዲህ ኾኖ ተፈጽሞ በማግኘታቸው፡ እጅግ ደስ ብሏቸው፡ ለእርሷና ለፈጣሪያቸው፡ ታላቅ ምስጋናን አቀረቡ።

በልጁ ትንሣኤ ጊዜ እንደኾነውም፡ በመካከላቸው ተገኝታ፡ "ሰላም ለኩልክሙ!"፡ ማለትም፡ "ሰላም፡ ለእናንተ ይኹን!" አለቻቸው።

ያም ኹኔታ፡ ለሐዋርያት፡ ያን፡ የአምላካቸውንና የፈጣሪያቸውን፤ የመምህራቸውንና የሰላማቸውን፡ የኢየሱስ መሲሕን ትንሣኤ አስታወሳቸው። የእርሷንም፡ በዚህ፡ እውን በኹነው ሕያው ፍልሰቷ፡ ድንገት ተገልጣ፡ በመካከላቸው የመገኘቷን ዕውቀት ድንቅ ነገር፡ እንደልጇ ትንሣኤ አድርገው፡ በታላቅ ሐሜት ተቀበሉት።

እርሷም፡ ከዚያ አያይዛ፡ በብዙ የምሥራች ቃላት፡ እኒህኑ ሐዋርያትን አጽናናቻቸው። እነርሱም፡ በታላቅ ፍሥሐ ተመልተው፡ ከእርሷ ጋር፡ እስከነሐሴ ፲፮ ቀን ድረስ፡ ለሦስት መዓልትና ለሦስት ሌሊት፡ ዐብረዋት ቆዩ። በዚያኑም የመጨረሻ ዕለት ተሠወረቻቸው።

የእርሷን፡ የእናታቸውን፡ የድንግል ማርያምን፡ የፍልሰታዋን አስተርጓፊ፡ "ከመ ትንሣኤ ወልዳ!"፤ ማለትም፡ "እንደልጇ ትንሣኤ!" ያሰኘው፡ ይህ፡ ከነሐሴ ፲፬ ቀን፡ እሑድ፡ እስከነሐሴ ፲፮ ቀን ማግሰኞ ድረስ ያለው የሦስት ቀኖች መዋዕል፡ በዚያው፡ በሕያዉ ሰብአዊ አካሏ፡ እንደገና፡ ወደምድር መጥታ የመገለጧና በመካከላቸው የመቆየቷ እውነታ ነው።

ከዚህ በኋላ፡ አልፎ አልፎ፡ በየግላቸውም ኹነ፡ በጋራ እየተገለጠችላቸው፡ ለአርባ ቀናት ያህል ዐብራቸው ሰነባበተች። እነዚህ፡ አርባ ቀኖችም፡ እርሷ፡ አኹን፡ ለእነርሱ የተገለጠችበት ኹናቴ፡ እንደልጇ ትንሣኤ ኹኖ መቅረቡን አምነው የተቀበሉባቸው ናቸው፤ ደግሞም፡ እርሷ ስላየቻቸውና ስላወቀቻቸው፡ ስለብዙዎች መለኮታውያት ምስጢራት፡ ልታካፍላቸውና ልትገልጽላቸው የቻለችባቸው ናቸው።

ይልቁንም፡ ልጇ፡ ኢየሱስ መሲሕ፡ በዕለተ ዓርብ፡ ከመስቀለ ሞቱ በኋላ እንዳደረገው፤ እርሷም፡ ወደሲኦል ወርዳ፡ የፍልሰቷን ምሥራች፡ በዚያ ለነበሩት ነፍሳት የሰበከችባቸው ናቸው፤ እንዲሁም፡ በምድራዊው ዓለም ሣለች፡ ከቅድስት እናቷ ማሕፀን ጀምሮ የኖረችባቸውንና የተዘዋወረችባቸውን፡ አኩስምን፤ ሊባኖስን፤ ቤተ ልሔምን፤ ናዝሬትንና ኢየሩሳሌምን፤ የገሊላን፤ የእስራኤልንና የይሁዳን፤ የዮርዳኖስንና የሰማርያን አውራጃዎች፤ "ፍልስጥኤምና ምድረ ከነዓን" የሚባሉትን አህጉር፤ ግብፅን፤ ኢትዮጵያንና ሌሎቹንም መካናት በመጎብኘት፡ ውሱን ቆይታዋን ያሳለፈችባቸው ናቸው።

ይህን ኹለተኛውን ሕያው ፍልሰቷን፡ እንደልጇ ትንሣኤ አድርጋ እንደገለጠች ኹሉ፡ ሦስተኛ ፍልሰቷን ደግሞ፡ እንዲሁ፡ እንደልጇ ዕርገት አድርጋ ትገልጠው ዘንድ ፈቃዷ ስለኹነ፡ የሕያው ፍልሰታዋን እውነታ፡ ማሳየትና ማሳወቅ የጀመረችበትን፡ ነሐሴ ፲፬ ቀንንና የጨረሰችበትን፡ ነሐሴ ፲፮ ቀንን፡ እነዚህን፡ ሦስት መዓልታትና ሦስት ሌሊታት መነሻ በማድረግ፡ በአርባኛው ዕለት፡ በመስከረም ፳፩ ቀን፡ እንደልጇ ኢየሱስ መሲሕ፡ ወደሰማይ ዐረገች።

እንግዲህ፡ ይህ፡ "ፍልሰታ" የሚለው ዘይቤ፡ በጥር ፳፩ ቀን ተጀምሮ፡ በመስከረም ፳፩ ቀን ያበቃውን፡ የፍልሰቷን አስተርጓፊ አካትቶ ለማዘከር ተብሎ፡ የተመደበ ቃል መኹንን፡ በማስተዋል መመልከት ነው።

**ኋለኛው የሓዋርያት ሱባዔ ያስከተለው፡
ሦስተኛው፡ የቅድስት ድንግል ማርያም ፍልሰት።**

በልጁ፡ በወዳጁ፡ በኢየሱስ መሲሕ ብኩርናና ቀዳሚነት የተጀመረው፡ ያ፡ የመለኮት ምስጢራዊ ትንግርት የኾነው፡ የትንሣኤና የዕርገት ዕፁብ ድንቅ ነገር፡ እነሆ፡ አኹን ደግሞ በመጨረሻ፡ በእርሷ፡ በእናቷ ቅድስት ድንግል ማርያም ፍልሰትና ዕርገት፡ በበለጠ፡ ገሃድና እውን ኾኖ ታየ። ይህም ብቸኛ ታላቅ ተአምር፡ ዛሬ፡ በኢትዮጵያ፡ የእግዚአብሔር መንግሥት የምሥራች ተልእኮ አማካይነት፡ ይኸው፡ ለፍጥረተ-ዓለሙ ኹሉ፡ በይፋ ተነገረ።

ይህን፡ የቅድስት ድንግል ማርያምን፡ ተአምራዊ ፍልሰትና ዕርገት፡ በአንድ ጊዜ ለማየትና ምስክር ለመኾን የታደለው፡ የመጀመሪያው ሓዋርያ፡ ቅዱስ ቶማስ ብቻ ኾነ። የእግዚአብሔራችን፡ የኢየሱስ መሲሕን፡ የትንሣኤውን ምሥራች፡ ከቀሩት ሓዋርያት ኹሉ ቀድሞ ለማየትና ለመስማት፡ ለእነርሱም፡ አስቀድሞ ለማሰማት፡ ማርያም መግደላዊት፡ የመጀመሪያዋ ሓዋሪት እንደኾነች ኹሉ ማለት ነው።

አዎን! እርሱ፡ ሓዋርያው ቶማስ፡ ቀድሞ፡ የልጁን፡ የኢየሱስ መሲሕን፡ የትንሣኤ ምሥራች፡ ከቀሩት ሓዋርያት ጋር ዐብሮ ለመስማትና ለማየት፡ ሳይታደል ቀርቶ የነበረ ሲኾን፡ አኹን ግን፡ ትንሣኤ ያላስፈለገውን፡ ይህን፡ ለቅድስት ድንግል ማርያም፡ የሕያው ህልውናዋ፡ ገሃድ አስተርእዮ፡ ማረጋገጫ የኾነውን ፍልሰቷን፡ እንዲሁም፡ የዚህ ፍልሰታዋ አማናዊ መገለጫ የኾነውን ዕርገቷን ጭምር፡ በአንድነት፡ ለብቻው ለማየትና ለመስማት፡ ከቀሩት ሓዋርያት መካከል፡ ተለይቶ የታደለው፡ ይኸው፡ ሓዋርያው ቶማስ ኾኖ ተገኘ።

ከዚህ፡ ከሓዋርያው ቶማስ ጋር የተያያዘው፡ የዚህ ርእስ፡ ዝክረ ነገር፡ እንዲህ የሚል ነው፡-

"ይህ ኹሉ ሲኾን፡ ማለትም፡ በመጀመሪያው ሱባዔ ጊዜ፡ ሓዋርያው ቶማስ፡ በቦታው አልነበረም። ለሓዋርያት በተሰጣቸው፡ የመንፈስ ቅዱስ ጸጋና ኃይል፡ እርሱም እንደለመደው፡ ደመና ጠቅሶ፡ እግዚአብሔር ባወቀውና ባደረገው ምክንያት፡ ዘግይቶ፡ በዚያ፡ በደመናው እየተጓዘ፡ ከሀገረ ስብከቱ፡ ወደወንድሞቹ ሓዋርያት ሲመጣ፡ እግዚአብሔር እም፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ እያረገች ሳለች፡ እርሷ በፈቀደችው በጎ መንገድ፡ ለእርሱ፡ ለቶማስ ተገለጠችለት።

"ያችም ዕለት፡ የእርሷ ፍልሰታዊ ትንሣኤ፡ እንደልጁ እንደኢየሱስ መሲሕ አማናዊ ትንሣኤ፡ ለሓዋርያት፡ በአስተርእዮ የተከሠቱባት፡ ከነሐሴ ፲፬ እስከ፲፮ ቀን ያሉትን፡ ሦስቱን መዓልታትና ሦስቱን ሌሊታት ያጠቃለለችውና መነሻ ያደረገችው፡ እንደልጁም ዕርገት፡ በአርባኛው ዕለት፡ ወደሰማይ ያረገችባት፡ መስከረም ፳፩ ቀን እሑድ ናት።

"በዚህ ጊዜ፡ ቶማስ፡ ከደመናው ሊወድቅ እስኪናወጽ ድረስ፡ ሰውነቱ ታውቀውበት፡ 'ቀድሞ፡ ሌሎቹ ወንድሞቼ ሓዋርያት ኹሉ ታድለው፡ የልጅሽን ትንሣኤ ሲያዩ፡ እኔ ብቻ ሳላይ ቀረሁ። አኹን ደግሞ፡ እነርሱ፡ ኹላቸው፡ ይኸው፡ የአንቺን ፍልሰት፡ ቀድመውኝ ሲያዩ፡ እኔ ብቻ ሳላይ ቀረሁ!' ብሎ፡ ማዘኑን ገለጠላት።

"ቅድስት ድንግል ማርያምም፡ 'አይዞህ! አትዘን! እኒያ ወንድሞችህ፡ በልጄ ጊዜ፡ በመጀመሪያ፡ የእርሱን የትንሣኤ ምሥራች፡ ከሌሎች ሴቶች ሓዋርያት ሰምተው ሳያምኑ በመቅረታቸው፡ ኋላ፡ ከአንተ በፊት፡ እነርሱ ያዩት ቢኾንም፤ አንተ፡ ለጊዜው፡ በራስህ ፍላጎት፡ በዚያ ባለመኖርህ፡ ሳታየው ብትቀርም፡ ዕርገቱን፡ ዐብረሃቸው ኾነህ አይተሃል። አኹንም፡ እንደዚያኑ ጊዜ፡ እነርሱ፡ የእኔን፡ ፍልሰቱን ያዩ ኾነው፡ አንተ፡ ያላየህ ብትኾንም፡ ይኸው፡ አኹን ደግሞ፡ ዕርገቱን ያየህ፡ አንተ ብቻ እንጂ፡ እነርሱ አላዩም። ስለዚህ፡ ከእነርሱ ይልቅ፡ በበለጠ የታደልህ፡ አንተ ነህ፤ ፍልሰቱንም፡ ዕርገቱንም፡ ኹሉቱንም፡ በአንድነት አይተሃልና!" ብላ አጽናናችው።

"ቀጥላም፡ እንዲህ አለችው፡- 'አኹንም፡ ወደእነርሱ ኼደህ፡ (ዐረገች!) ብለህ፡ የፍልሰቱን ዕርገት ምሥራች ንገራቸው።' ይህንም ብላ፡ የውስጥ መጎናጸፊያዋን ሰጥታ፡ ሰደደችው። እርሱም፡ በግንባሩ ሰግዶና በእጇ ተባርኮ፡ በደስታና በምስጋና ዓይኖቹ እየተመለከታት ተሰናበታት።

"ቶማስ፡ ከቦታው ደርሶ፡ በሱባዔና በጉባኤ የሰነበቱ ወንድሞቹን ሓዋርያትን ሲገናኛቸው፡ 'አረ! የእናታችን ነገር፡ እንደምን ኾነ?" ብሎ ጠየቃቸው።

"እነርሱም፡ የኾነውን ትንግርት ኹሉ፡ ምንም ሳያስቀሩ፡ አንድ በአንድ እየተቀባበሉ ነገሩት።

"ቶማስም፡ ጸጥ ብሎ፡ ነገራቸውን አዳምጦ፡ ካስጨረሳቸው በኋላ፡ 'ታዲያ! አኹን፡ የት ነው፡ ያለችው? እጅግ ናፍቃኛለችና፡ ኼጄ፡ እንድሳለማት፤ እንድሰግድላትም፡ ያለችበትን ንገሩኝ!' አላቸው።

"በዚህ ጊዜ፡ ቅዱስ ጴጥሮስም፡ ዐብረውት ያሉት፡ የቀሩት ሓዋርያትም፡ ኹሉም፡ የሚመልሱት አጥተው፤ አቀርቅረው፡ ዝም አሉ።

"ቶማስም፡ ጥያቄውን በመቀጠል፡ 'እንዳወጋችሁልኝ፡ በትንሣኤ መልክ ከታየችበት፡ ከመጀመሪያው የፍልሰቷ አስተርእዮ በኋላ፡ እስካኹን እንዳስለመደቻችሁ፤ ልጄ መሲሐችን ኢየሱስም፡ እስከዕርገቱ ድረስ፡ ዐልፎ ዐልፎ እየተገለጠ ያነጋግረን እንደነበረው ኹሉ፡ ምናልባት፡ እርሷም፡ ድንገት፡ በመካከላችን፡ ትገኝ እንደኾነ፡ እንጠብቃት ይኾን?" አላቸው፤ እያንዳንዳቸውን፡ ተዘዋውሮ እየተመለከተ።

"እነርሱም፡ ኹሉም፡ 'አዎን! ልክ ነህ፤ ይህ ያልከው ነገር፡ 'አይኾንም!' አይባልም። ምናልባት፡ ሊኾን ይችላል!' በሚል ስሜት፡ ቀና ብለው እያዩት፡ ወደዝምታቸው ተመለሱ።

"በዚህን ጊዜ፡ ቶማስ፡ ባጭር ቃል፡ 'መቼም፡ (አታምኑኝም!) ብዬ ነው እንጂ፡ ደስ ይበላችሁ! እናታችን ቅድስት ድንግል ማርያም፡ በፍልሰታዋ እንዳለች ኾና፡ ዐርጋለች!

"በልጁ፡ በፈጣሪያችን ኢየሱስ መሲሕ የትንሣኤ ዕለት፡ በገዛ ድክመቴና ጥፋቴ፡ ከወንድሞቼ ሓዋርያት ጋር፡ ዐብሬ ባለመገኘቴ፡ በራሴ ላይ ያሳደርሁትን፡ የዘለዓለም የጸጸት እሳት፡ በርኅራኄዎና በቸርነቷ ልታስወግድልኝ ፈቃዷ ኾኖ፤ ለዚያ በደሌ፡ ዋጋዬን እኔ መክፈል ሲገባኝ፡ እንዲያውም፡ (ይህ ካሳ ይኹንህ!) ብላ፡ ይህን ቸርነት፡ ለእኔ፡ ለአገልጋይዋ አደረገችልኝ!" በማለት፡ ወንድሞቼ ሓዋርያት፡ ትኩር ብለው እየተመለከቱት፡ በግንባሩ ተደፍቶ፡ ሥቅሥቅ ብሎ አለቀሰ፤ የደስታ እንባውንም አፈሰሰ።

"እነርሱም፡ ባንድነት ኾነው፡ ከወደቀበት ካነሡት በኋላ፡ 'እንኳን ደስ አለህ!' ከሚል ቃል ጋር፡ እያቀፉ፡ በፍቅር አጽናኑት።

"ቶማስም፡ በደስታ ፈክቶ፡ 'እኔ በሌለሁበት ስለኾነው ኹሉ፡ እናንተ፡ አኹን ያላችሁኝን ጨምሮ፡ ከእርሷ ሰምቼዋለሁ። ለኹላችንም የሚኾን የእናትነት ምክራንም ለግሳኛለች። በብዙ አጽናንታኛለች። ይህን የውስጥ ተደራቢ መገናፀፊያዎን፡ ለኹላችንም፡ ለበረከት እንዲኾነን፡ ይኸውላችሁ፡ በእኔ እጅ ሰድዳላችኋለችና፡ እንካችሁ ተረከቡኝ!' ብሎ ሰጣቸው።

"ሓዋርያት፡ ያን፡ የእናትነት ስጦታዎን በማየታቸውና በማግኘታቸው፡ እጅግ ደስ ብሏቸው፡ በቅዱስ ጴጥሮስ አማካይነት ተቀብለው፡ ለበረከት ተካፈሉት።

"ይህ በኾነ፡ ልክ በዓመቱ፡ የቀሩት ሓዋርያት፡ 'ቶማስ፡ ፍልሰታዊ ዕርገትሽን አይቶ፡ እኛ ሳናይ፡ እንዴት እንቀራለን? እኛንም፡ ለዚህ ዕድል አብቅተሽ፡ እናታችን ሆይ! እባክሽ አሳዩን!' ብለው፡ ወደፈጣሪያቸው የሚቀርብ፡ ኹለተኛውን፡ የ፪ ሳምንት ሱባዔያቸውን፡ ቶማስ ጭምር፡ ዐብሮአቸው በተሳተፈበት፡ በሚቀጥለው ነሐሴ ፩ ቀን፡ በተገቢው ጸምና ጸሎት፡ ትህርምትና ብሕትውና፡ በአንድነት ጀመሩ።

"የኹለተኛው ሳምንት ሱባዔ፡ በነሐሴ ፲፬ ቀን፡ እንደተፈጸመም፡ በነሐሴ ፲፮ ቀን፡ ሓዋርያት፡ በቅድሚያ፡ ከእየግል በአታቸው ወጥተው፡ በአንድነት በተሰበሰቡበት፡ በመንበረ ጸባዖት ቅድስት ሥላሴነቷና በኢትዮጵያ፡ የእግዚአብሔር መንግሥትነቷ፡ በኪዳነ ምሕረትነቷም፡ ኹሉን አንድ አድርጋ የምትመለከውና የምታስመልከው፡ እግዝእተብሔር እም፡ ድንግል ማርያም ተገልጣ፡ መለኮታዊ ክብሯንና ብርሃኗን ተጎናጽፋ፡ በመካከላቸው ተገኘችላቸው።

"በዚህ ጊዜ፡ እጅግ ደስ ብሏቸው፡ ወድቀው ከሰገዱላት በኋላ፡ ዙሪያዎን ኾነው፡ ሱባዔያቸውን፡ በሰላምና በፍቅር ስላስፈጸመቻቸው፡ በእርሱም፡ ተስፋ ያደረጉትን አማናዊ መልስ ስላስገኘችላቸው፡ ምስጋናቸውን፡ በኅብረት ጸሎታቸውና ዝማሬያቸው፡ ውዳሴያቸውና ቅዳሴያቸው አቀረቡላት።

በዓለ ፍልሰታሃ ለማርያም።
[የማርያም፡ የፍልሰታ በዓል።]

በመጨረሻ፡ በነሐሴ ፲፯ ቀን፡ የሚከበረውን፡ ታላቁን የፍልሰታዎን በዓል፡ በሚመለከት፡ ከዚህ የሚከተለውን፡ ሥርዓተ በዓል መመልከት ነው።

እርሱም፡ እስካኹን የተነገረውን ኹሉ፡ የሚያካትት ኾኖ፡ ፍጻሜው፡ በሰማያት ኾነ በምድር ዓለማት፤ በሥጋዊው ኾነ በመንፈሳዊው ፍጥረት ዘንድ፡ ምን እንደሆነ፤ ከምን ዓይነቱ የብቅዓት ደረጃም እንደደረሰ፡ አረጋግጦ የሚያሳየው፤ በመለኮታዊውና በአማናዊው ዝግጅት የተፈጸመው ነው። ይህንም እውነታ፡ እንዲህ የሚለው፡ አጭር ቃል ይገልጻል፡-

በነሐሴ ፲፯ ቀን በሚውለው፡ በፍልሰታ ለማርያም በዓል ዕለት፡

ሓዋርያትና እነርሱን የመሰሉት ኹሉ፡ በእግዚአብሔር መንፈስ ቅዱስ፡ ወደሰማያዊቷ ኢትዮጵያ፡ የእግዚአብሔር መንግሥት ተነጥቀው ኼደው፡ እግዝእተብሔር እም፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ በመንበረ ጸባዎትነቷና በቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያነቷ የምትገኝበትን ክብርና ምስጋና አዩ! ለዘለዓለምም፡ እያዩ ይኖራሉ።

ልጇ ኢየሱስ መሲሕ፡ እርሷን፡ ቅድስት እናቱን፡ መንበር፤ ራሱን፡ ሠራዊ (ዋና) ካህን፤ ሊቀ ሓዋርያት ጴጥሮስን፡ ተራዳኢ (ንፍቅ) ካህን፤ ቀዳሜ ሰማዕት እስጢፋኖስን፡ ሠራዊ ዲያቆን፤ ኢትዮጵያዊውን ጃንደረባ አቤሜሌክን ያጠመቀውን ፊልጶስንም ተራዳኢ (ንፍቅ)ዲያቆን አድርጎ፡ ቀድሶ፤ ራሱም ቆርቦ፤ እናቱንም አቀርቦ፤ ቀዳስያኑን ካህናትና የቀሩትን ሓዋርያት፤ እነርሱን የመሰሉትንና በዚያ የታደሙትን አማኞቹን ኹሉ አቆረበ። ለዘለዓለምም፡ እያቆረበ ይኖራል።

በዚያን ጊዜ፡ በመላው ፍጥረታተ ዓለማት ዘንድ፡ በሥጋም፤ በነፍስም፤ በመንፈስም፡ ታላቅ ደስታ፤ ታላቅ ሓሜት ኾነ! ለዘለዓለምም፡ እየኾነ ይኖራል። (ራእ. ፲፩፤ ፲፱፤ ፲፪፤ ፩-፲፯።)

ማጠቃለያ እና መደምደሚያ።

"ፍልሰታ ለማርያም" በሚል ስያሜ፡ ነሐሴ ፲፯ ቀን ስለሚከበረው፤ የቅድስት ድንግል ማርያም፡ የሕያው ፍልሰታዋ መታሰቢያ ስለኾነው በዓለ ዕለት፡ እስከዚህ የተሰጠውን መልእክታዊ ሓተታ፡ ለማጠቃለልና ለመደምደም፡ ከዚህ የሚከተለው፡ ተጨማሪ ማብራሪያ፡ በጥቂቱም ቢኾን ቀርቧል፡-

በዘመነ ፍጥረት፡ "ዕፁ-ሕይወት" [የሕይወት ዛፍ]፤ በዘመነ ብሉይ፡ "ሓመረ-ኖኅ" [የኖኅ መርከብ]፤ በዘመነ ኦሪጎስ፡ "ታቦተ-ሕጉ" [የትእዛዛቱ ማኖሪያ]፤ በዘመነ ሓዲስም፡ "ኪዳን-ምሕረት" [የምሕረት ማኅተም] የተባሉት ስያሜዎች የተሰጧቸው፡ ግዙፋን አካላት እና ረቂቃን ባሕርያት፡ ለእግዚአብሔር ወልድ፡ ለኢየሱስ መሲሕ፡ የመለኮትም፤ የትስብእትም እናት ለኾነችው፡ ለእግዝእተብሔር እም፡ ቅድስት ድንግል ማርያም፡ ቀዳሚዎች አርአያዎቿ፤ ምሳሌዎቿና ጥላዎቿ መኾናቸው፡ በቅዱሱ ኪዳን የኢትዮጵያዊነት ተዋሕዶ ሃይማኖታችን ተረጋግጦ ይታወቃል።

እንዲህ እንደመኾኗ፡ ለኹለንተናዊውና ለዘለዓለማዊው የመጨረሻው ትንሣኤ፡ በኮር ከኾነው፡ ከልጇ፡ ከእግዚአብሔር ወልድ፡ ኢየሱስ መሲሕ ቀጥላ፡ የእርሷ ብቻ በኾነው፡ በፍልሰታዋ የአዲስ ኪዳን ትንሣኤያዊ ሕያው አካሏ፡ ከምድር ወደሰማይ የመፍለስንና የማረግን ክብር ያገኘች መኾኗን፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ በዚሁ፡ በቅዱሱ ኪዳን ተዋሕዶ ሃይማኖታቸው ተቀብለው የኖሩበት፤ የሚኖሩበትም እውነታ ነው።

እግዚአብሔር እም፡ ቀድሞ በተዋሐደቻት፡ በዚያች፡ ሙሴ፡ ከእግዚአብሔር በተቀበላት ጽላተ ኪዳን ላይ፡ በራሱ፡ በእግዚአብሔር ጣቶች የተጻፈው፡ ራሱ እግዚአብሔር ቃል የተቀረጸበት ስትኾን፡ ያ የእግዚአብሔር ቃል፡ ጽላቷን፡ የራሱ አካል አድርጎ፡ በዘመነ ብሉይ፡ መለኮታዊ ክብሩን እንደገለጸበትና አምላካዊ ኃይሉን እንደፈጸመበት ይታወሳል።

እንደዚያን ጊዜ ኹሉ፤ ኋላም፡ በዘመነ ሓዲስ፡ እግዚአብሔር እም፡ ቀድሞ ከተዋሐደቻት፡ ከድንግል ማርያም፡ በዚያው የመለኮት ባሕርያዊ ጥበብ፡ ከቅዱስ ሥጋዋ፡ ቅዱስ ሥጋን፤ ከቅድስት ነፍሷም፡ ቅድስት ነፍስን፤ ከቅዱስ መንፈሷም፡ ቅዱስ መንፈስን ነሥቶ፡ ከእግዚአብሔር ወልድ አካሉና ባሕርዩ ጋር፡ በምስጢረ-ተዋሕዶ፡ አንድ አካል እና አንድ ባሕርይ አድርጎ፡ በሰውነት አካሉና ባሕርዩ ተገለጠ።

አዎን! ያን፡ ለትንሣኤው፡ እውንነት እና ገሃድነት ያበቃውን፡ አማናዊውንና ዘለዓለማዊውን ክብሩንና ኃይሉን፡ አኹን ደግሞ፡ እርሷ፡ መለኮታዊትና ትስብእታዊት እናቱ፡ እነሆ፡ በፍልሰታዋ፡ ለፍጹምነት የልዕልና ማዕርጉ አበቃችው።

የዚህ አማናዊ እውነታ መነሻ፡ ድንግል ማርያም፡ "ትፀንሲ!" ማለትም፡ "ትፀንሻለሽ!" ያላትን፡ የመልአኩ የቅዱስ ገብርኤልን፡ የምሥራች ቃል ተቀብላ፡ "ይኩነኒ፡ በከመ ትቤለኒ!" ማለትም፡ "እንዳልሸኝ (እንደቃልህ)፡ ይኹንልኝ!" ባለችበት ቅጽበት፡ "ቃል፡ ሥጋ ኮነ!" ማለትም፡ "አምላክ፡ ሰው ኾነ!" በሚለው የሥጋዌ ምስጢር፡ የተፈጸመ፡ ዕውቀት ድንቅ ትንግርት ነው።

የዚህ አማናዊ እውነታ መድረሻ ደግሞ፡ "ወእምዝ፡ ተርጎወ መቅደሱ ለእግዚአብሔር፡ ዘውስተ ሰማይ፤ ወአስተርአየት ታቦተ ሕጉ ለእግዚአብሔር፡ እንተ ውስተ መቅደሱ። ከዚህ በኋላ፡ በሰማይ ያለው፡ የእግዚአብሔር መቅደስ ተከፈተ፤ በመቅደሱ ያለችው፡ የኪዳኑ ታቦት ታየች።" በሚለው፡ በዮሐንስ ራእይ ተረጋግጦ እንደተነገረው፡ በሙሴ አማካይነት፡ ለእስራኤል ተሰጥታ ቆይታ፡ ኋላ፡ ወደኢትዮጵያ ልጆች ተዛውራና በአደራ ተጠብቃ የኖረችው ታቦተ-ሕጉ፡ በኢየሱስ መሲሕ እና በድንግል ማርያም ሕያው ሰውነት፡ ወደሰማያት ተመልሳ በምትገኝበት ህልውናዋ የተገለጠው፡ ሌላው፡ ዕውቀት ድንቅ ተአምር ነው። (ሉቃ. ፩፥፴-፴፰። ዮሐ. ፩፥ ፲፬። ራእ. ፲፩፥ ፲፱፤ ፲፪፥ ፩-፲፰።)

ይህን ታላቅ ትንግርታዊ ኩነት [ኹነት]፡ እንዲህ በሚል ጥቂት ቃል፡ ልናቀርበው ይቻላል፤ ይኸውም፡-

በቅድሚያ፡ በመንፈስ ቅዱስ ምስጢርና ጥበብ፡ በድንግል ማርያም ማሕፀን ላይ ዐርፎ የተፀነሰው፡ ያው፡ በጽላቷ ላይ ተቀርጾ የነበረው፡ የእግዚአብሔር ቃል፡ እርሱም፡ ኢየሱስ መሲሕ መኾኑ ነው፤

ቀጥሎ፡ ራሱ፡ እግዚአብሔር ቃል ስለተጻፈበት፡ የኢየሱስ መሲሕ ምሳሌ የኾነችው፡ ጽላተ-ኪዳንና ይህችኑ፡ ጽላተ-ኪዳን በውስጧ በመያዟ፡ የድንግል ማርያም ምሳሌ የኾነችው ታቦት [ሣጥን]፡ ኹለቱም፡ በምድር ላይ፡ ከነበሩበት ግዙፍ ህልውናቸው ተሠውረው፡ በሰውነት መገለጣቸው ነው፤

በመጨረሻ፡ ሹለቱም፡ በዚህ፡ በግዙፉ ዓለም፡ በምድር ላይ፡ በሕይወተ-ሥጋ ኖረው፤ ተልእኳቸውን ፈጽመው፡ ልጅዬው ኢየሱስ መሲሕ፡ በአዲሱ ኪዳን የትንሣኤ አካሉ፡ ከሙታን ተለይቶ በመነሣት፤ እናቲቱ ድንግል ማርያምም፡ ሙስና በማይነካው፡ በሹለንተናዊው የፍልሰት ሕያው አካሏ በመገለጥ፡ ሹለቱም፡ በዚያ ዘለዓለማዊ አካላቸው፡ ወደሰማይ ዐርገው፡ በፍጥረታተ-ዓለማቱ ዘንድ፡ ምንጊዜም ሰፍና እያለች፡ ነገር ግን፡ ለአብዛኛው ለምድራዊው ወገን፡ እስካሁን ድረስ፡ ተሠውራበት በኖረችው፤ በቅርቡ ግን፡ በይፋ ዐዋጅ ተከሥታ፤ በመንፈስ ቅዱስ፡ በእውን እና በግልጽ እየሠራች ባለችው፡ በዘለዓለማዊቷ ኢትዮጵያ፡ የእግዚአብሔር መንግሥታቸው ምድራዊ እና ሰማያዊ ዙፋናቸው ላይ፡ እነሆ ዛሬ፡ ተቀምጠው የሚገኙ መኾናቸው ነው።

ቅዱሳንና ቅዱሳት ሓዋርያት፡ እግዝእተብሔር እም፡ አስቀድማ ለተዋሓደቻት፡ ለአምላክ እናት፡ ለቅድስት ድንግል ማርያም፡ ባላቸው ተመሳሳይ ፍቅር፡ በጾም፤ በጸሎትና በምጽዋት [በበጎ ምግባር] ተጠምደው፡ ሹለት ጊዜያት ያካኬዱትን፡ ይህን፡ የሹለት ሳምንታት ሱባዔ፡ እኒሁ፡ የኢትዮጵያ ልጆች፡ በእነርሱ ዘንድ ያለው፡ ይኸው፡ የቅድስት ድንግል ማርያም፡ የሃይማኖትነቷና የመቅደስነቷ፤ የእናትነቷና የኪዳንነቷ፤ የአገርነቷና የንግሥትነቷ፤ የመድኃኒትነቷም ፍቅር፡ እጅግ የጠለቀና የመጠቀ በመኾኑ፡ በዚህ መልኩ እና ይዘቱ፡ በያመቱ፡ ለሹለት ሳምንታት፡ በሱባዔ ተወስነው የሚፈጽሙት፡ በዚህ ምክንያት መኾኑ ሊታወቅ ይገባል።

በጥር ፳፩ ቀን በኾነው፡ ምሥጢቷ [ወደሰማይ መነጠቋ] ተጀምሮ፡ በነሐሴ ፲፮ ቀን በኾነው አስተርእዮቷ የቀጠለውን፤ በመስከረም ፳፩ ቀን በኾነው ዕርገቷም ያበቃውን፡ ይህን የእናታቸውን፡ የቅድስት ድንግል ማርያምን፡ የፍልሰታዋን ትንግርት፡ በፍልሰትዋ የሱባዔ ጾም ሰሞን፤ በተለይም፡ በነሐሴ ፲፮ ቀን፡ "በዓለ ፍልሰታ" ተብሎ በሚከበርበት ዕለት፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ እንደመላእክት፡ እንዲህ እያሉ በሚያሰሙት፡ የሌሊት ዝማሬ፡ ደስታቸው፡ የቱን ያህል የላቀና የመጠቀ፤ የጠለቀና የተመሠጠ መኾኑን ያመለክታል።

"ለፍልሰትኪ ከብካብ፡ ኅበ ዘሉዓሌ ተድባብ፤ እንዘ ይዌድሰኪ፡ ዘራማ ኪሩብ፤ ንግሥትየ፡ መርዓተ አብ።

"አንቺ፡ የእግዚአብሔር አብ ሙሽራ፡ ንግሥቱ ሆይ! በራማ ያሉት፡ ሱራፌልና ኪሩቤል፡ ምስጋናቸውን፡ ለአንቺ ወደሚያቀርቡበት፤ አጎበሩ፡ ባለዘውድ ወደኾነው፤ ወደጽርሐ አርያም መንበርሽ፡ ያደረግሽው ፍልሰትሽ፡ በሰማያት የተፈጸመ የሠርግ በዓል ነው!"

ከዚህ የተነሣ፡ እኒሁ፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ ይህንኑ፡ የፍልሰቷን በዓል፡ "ከመ ትንሣኤ ወልዳ" ማለትም፡ "እንደ ልጇ ትንሣኤ በዓል አድርገው ያክብሩት!" ሲሉ፡ የቀደሙት ወላጆቻቸው የደነገጉትን ተከትለው፡ እንደልጇ የኢየሱስ መሲሕ ትንሣኤ፡ በታላቅ ሓሄትና ይባቤ ያከብሩታል።

በዚህ፡ በቅድስት እናታቸው ድንግል ማርያም፡ የፍልሰታ በዓላቸው ዕለትና ወራት፡ የሚሰማቸው ፍሥሐ፡ በቃላት ሊገለጽ የማይቻለውን፡ በልጇ፡ በኢየሱስ መሲሕ የትንሣኤ በዓል ጊዜ፡ የሚሰማቸውን ስለሚመስል፡ ከነሐሴ ፲፮፡ እስከ ፴ ቀን ድረስ፡ ያሉትን ዕለታት፡ ያለጸም፡ በፋሲካ ስሜትና ዝግጅት ያሳልፏቸዋል።

ይህ የተመሥጦ ስሜታቸውና ዝግጅታቸው፡ ከሚገለጽባቸው፡ እግዚአብሔርም፡ እንደቃል ኪዳን፡ በየልባቸው ከጻፋቸው፡ የማሳሌትና የመዝሙር በረከቶቻቸው መካከል፡ "ንግሥተ ሰማያት ወምድር፡ ማርያም ድንግል! (፪ ጊዜያት) ተፈጸመ ፍልሰታሃ! ተፈጸመ ፍልሰታሃ! ፍልሰታሃ ዘልዑል!

"የሰማይና የምድር ንግሥት የኾነችው፡ የድንግል ማርያም፡ ፍልሰታዋ፡ እንደልዑሉ አምላክ ልጇ፡ እንደኢየሱስ መሲሕ ትንሣኤ፡ እውን ኾኖ ተፈጸመ!" እያሉ የሚያቀርቡት የሽብሸባ ዝማሬ ይገኛል።

በመስከረም ፳፩ ቀን የሚውለውን፡ የፍልሰታን ዕርገታዊ በዓሏንም፡ በዚሁ መልክ፡ "ንግሥተ ሰማያት ወምድር፡ ማርያም ድንግል! ተፈጸመ ፍልሰታሃ! ተፈጸመ ፍልሰታሃ! ወዕርገታ ዘልዑል!" ማለትም፡ "የሰማይና የምድር ንግሥት የኾነችው፡ የድንግል ማርያም፡ ፍልሰታዋ፡ ዕርገታም፡ እንደልዑሉ አምላክ ልጇ፡ እንደኢየሱስ መሲሕ ዕርገት፡ እውን ኾኖ ተፈጸመ!" እያሉ በሚያቀርቡት የሽብሸባ ዝማሬ ያከብሩታል።

ደግሞም፡ እግዚአብሔር፡ ለሰብአዊ ፍጡሩ፡ ዐቅዶ ያዘጋጀው፡ የቸርነት ሥራው፡ ለመጨረሻው ዘውድ የበቃ መኾኑ፡ በእርሷ፡ በቅድስት ድንግል ማርያም የተረጋገጠበት፡ የዚህ፡ ዕውቀት ድንቅ ተአምሩ ዜና፡ በየጊዜያቱና በየቦታው፡ በየምክንያቱም፡ የሚነገር ከመኾኑ ጋር፡ እኒሁ፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ በዚያ በዓላቸው ጊዜ፡ "ፈለሰት ውስተ አርያም፡ ማርያም ድንግል! በይባቤ መላእክት፡ ወፍጥረት፡ ዘልዑል!" ማለትም፡ "ገባች ወደአርያም፡ ማርያም ድንግል! በመላእክት፡ በፍጥረት፡ ምስጋና ለልዑል!" የሚለውን የምሥራች ቃል፡ በታላቅ ሐሜት ይለዋወጣሉ።

ይህ፡ የደስታ መንፈስና ሥርዓት፡ የልጇ፡ የኢየሱስ መሲሕ፡ የበዓሉ ትንሣኤው ወራት፡ የረቡዕና የዓርብ ጾም ሳይኖርበት፡ እስከበዓለ መንፈስ ቅዱስ ድረስ፡ ለአምሳ ቀናት ተራዝሞ፡ እንደሚከበር ኹሉ፡ የእርሷም፡ የቅድስት ድንግል ማርያም፡ የፍልሰታ በዓል፡ በእኒሁ፡ በቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያቱ ዘንድ፡ በዚሁ መልክና ሥርዓት፡ እስከነሐሴ ፴ ቀን ድረስ መከበሩ ይቀጥላል።

እንግዲህ፡ እኛ፡ የቅዱሱ ኪዳን ኢትዮጵያውያንና ኢትዮጵያውያት፡ የአዲሱ ዓመት መግቢያና መነሻ ዐውደ ዓመት፡ የመድኃኒታችን፡ የቅድስት ድንግል ማርያምና የልጇ የሰላማችን፡ የኢየሱስ መሲሕ ልደታት፡ እንዲሁም፡ የኢትዮጵያ፡ የነጻነት በዓል ከኾነው፡ ከመስከረም ፩ ቀን በፊት፡ የዘመኑ፡ የመጨረሻ ታላቅ በዓላችን አድርገን፡ በየዓመቱ፡ በነሐሴ ፲፮ ቀን፡ በያለንበት የምንዘክረውን፡ ይህን፡ የ"ፍልሰታ ለማርያም"ን በዓል፡ በምን ዓይነት የተመሥጦ ስሜት ልናከብረው እንደሚገባን፡ አስቀድመን ዐውቀነው፡ ልንዘጋጅበት ያስፈልገናል።

ለነሐሴ ፲፮ አጥቢያ ሌሊት፡ የምናካኪደው ሥርዓተ ቅዳሴ፡ የሐንስ፡ በራእዩ ያየውን፡ ያን፡ የሰማዩን ሥርዓት፡ በምድርም ላይ፡ እውን አድርገን፡ መፈጸማችን ነው። ይኸውም፡ ሊቀ ካህናታችንና ንጉሠ ነገሥታችን፡ ኢየሱስ መሲሕ፡ ምድራዊትና ሰማያዊት መቅደሱ በኾነችው፡ በቅድስት ንግሥት እናቱ፡ በድንግል ማርያም ታቦትነትና መንበርነት ቀድሶ፡ ቅዱሳንና ቅዱሳት ሐዋርያቱን እንዳቆረበ፡ እንዲሁ፡ እኛም፡ በያለንበት፡ ዕለቲቱን በማዘከር፡ ምድራዊት መቅደሱ በኾነችው፡ በኢትዮጵያ፡ የእግዚአብሔር መንግሥት፡ ሰውነታችን፡ ጽላትና ታቦት፡ መንበርም፡ ቤታችንም፡ ቤተ ክርስቲያን ኾኖ፡ ቅዱስ ሥጋውንና ክቡር ደሙን የምንቀበልበትን፡ ያንኑ፡ ሰማያዊ የቅዳሴ ሥርዓት፡ መልሰን መፈጸማችን መኾኑን፡ ማመን ይገባናል።

+ + +

የበዓሉ ምንባቦች

የቅዱስ ጳውሎስ መልእክት፡ ወደዕብራውያን፡ ምዕ. ፲፥ ቁ. ፲፭-፳፭፤
 የሐንስ ራእይ፡ ምዕ. ፲፩፥ ቁ. ፲፭-፲፱፤
 የሐዋርያት ሥራ፡ ምዕ. ፩፥ ቁ. ፯-፲፬።

ወንጌል፡- ሉቃስ ምዕ. ፩፥ ፴፱-፶፮።

ምስባክ፡- ወትቀውም ንግሥት በየማንክ፤
 በአልባሰ ወርቅ፡ ዑጽፍት ወሁብርት፤
 ስምዒ ወለትየ! ወርእዬ! ወአጽምዒ ዕዝነኪ።
 ንግሥቲቱ በቀኝህ ትቆማለች፤
 የወርቅ ልብስን፡ በብርሃን ተጎናጽፋ፤
 ልጄ ሆይ! ስሚ! እዬ! ጆሮሽንም አዘንብዬ!

ዝማሬ፡- ንግሥተ ሰማያት ወምድር፡ ማርያም ድንግል! (፪ ጊዜያት)
 ጸኸ! ተፈጸመ ፍልሰታሃ! ተፈጸመ ፍልሰታሃ! ፍልሰታሃ ዘልዑል!

ትርጉም፡-

የሰማይና የምድር ንግሥት የኾነችው፡ የድንግል ማርያም፡ ፍልሰታዋ፤
 እንደልዑሉ አምላክ ልጇ፡ እንደኢየሱስ መሲሕ ትንሣኤ፡ እውን ኾኖ ተፈጸመ!

+ + +